

ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ: ΤΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ Η ΟΧΙ; (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

Διαβάσαμε στην εφημερίδα Realnews –realplanet, Κυριακή 25 Ιανουαρίου 2009 ότι το Υπουργείο Ανάπτυξης επιβάλλει στους βιοκαλλιεργητές να εκδίδουν πολλαπλές άδειες, δηλαδή μία για κάθε προϊόν χωριστά, οι οποίες να ανανεώνονται ανά εξάμηνο και πλην τούτου να πωλούνται τα προϊόντα τους στην περιφέρεια μίας μόνον Νομαρχίας. Ενώ μέχρι σήμερα οι βιοκαλλιεργητές μπορούσαν να συμμετέχουν σε όλες τις αγορές της χώρας για όλες τις κατηγορίες των προϊόντων τους.

Όπως καταλαβαίνουμε αυτό σημαίνει αυξημένο κόστος της γραφειοκρατίας, επακόλουθη αύξηση της τιμής των προϊόντων, δυσχέρεια στην τήρηση της διαδικασίας και φυσικά σαν συνέπεια όλων αυτών μείωση της προσφοράς των βιολογικών προϊόντων στον καταναλωτή. Όμως στις κοινές λαϊκές αγορές δεν ισχύουν τα ίδια. Γιατί;

Και η μέγιστη ειρωνεία είναι ότι αυτά συμβαίνουν τώρα που είναι τόσο νωπή και παρούσα ακόμη η άκρατη «φιλελεύθερη» οικονομία, όπου χάριν μιας ανόητης και υπερφίαλης ιδέας περί ελευθερίας (που στην πραγματικότητα είναι η αντιστροφή της) οι μεγάλοι οικονομικοί παράγοντες (κυρίως εταιρείες) αφήνονται εκ του νόμου απολύτως ελεύθεροι να ρυθμίζουν την οικονομία σε βάρος εκατομμυρίων ανθρώπων.

Έτσι γίνεται ακόμη μία φορά φανερό ότι η γραφειοκρατία δεν είναι οικολογική. Η γραφειοκρατία δεν είναι ποιότητα. Είναι επάγγελμα.

Θα τα καταφέρουν στο τέλος οι πολιτικοί με την υποτιθέμενη αφοσίωσή τους στους τύπους (που αλλού δεν έχει λειτουργήσει) να αποκλείσουν από αυτή τη νέα αγορά τους μικροκαλλιεργητές (που εξάλλου τέτοιοι την ξεκίνησαν) και, όταν θα έλθουν οι μεγάλες εταιρείες (κάποιου μεγέθους) με το κύρος της τεχνολογίας και του μεγέθους τους, που όμως όπως είδαμε και με τις τράπεζες είναι ψευδές, γιατί έχουν και τη ανάλογη δύναμη για να εξαπατήσουν, τότε θα ξεχάσουν τους τύπους και τους περιορισμούς. Το αντίστοιχο συμβαίνει και στην αγορά των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Η «ελεύθερη» αγορά είναι φανερά μονόπλευρη, αν και στην Ελλάδα από πολιτική άποψη βρίσκει την πιο ακραία της μορφή, χωρίς όμως να μπορεί να ολοκληρωθεί λόγω του πολύ μικρού οικονομικού μεγέθους της χώρας.

Η υπερβολική γραφειοκρατία ουσιαστικά αποτελεί άρνηση να πραγματοποιηθεί αυτό που υποτίθεται ότι επιδιώκουμε. Σε κάθε δε περίπτωση ευνοεί τους ισχυρούς κάθε κλάδου, οι οποίοι διαθέτουν μεγαλύτερη οικονομική ευρωστία για την τήρηση των γραφειοκρατικών όρων, τεχνολογική επάρκεια για εγγύηση της ασφάλειας υγείας η οποία όμως παρά ταύτα έχει καταρρακωθεί δεδομένων των συνεχών διατροφικών σκανδάλων στα συμβατικά τρόφιμα.

Ο αρχαίος Σκύθης σοφός Ανάχαρσις έλεγε ότι ο νόμος μοιάζει με έναν ιστό αράχνης που μπορεί να παγιδεύει τα μικρά έντομα, αλλά όχι τα μεγάλα γιατί αυτά τον σχίζουν! **Ο νόμος και η ποσοτική και ποιοτική υπερβολή των νομικών περιορισμών καταλήγουν τελικά σε ανομία τόσο υπό την έννοια της ανυπαρξίας νόμου όσο και της παραβατικότητας.** Και μπορεί να καταλήξει σε κυριολεκτική παράλυση του κοινωνικού ιστού. Και να προσέξουμε μήπως με την τεράστια αυτή νομική περιπλοκότητα που διαθέτουμε ως κράτος μοιάσουμε στο τέλος (αν δηλαδή δεν μοιάζουμε κιόλας!) με την αρχαία πόλη των Αβδήρων που είχε τόσο μεγάλη πύλη που φοβόντουσαν ότι η ίδια η πόλη θα φύγει μέσα από αυτήν!

**21 Φεβρουαρίου 2009,
Ιωάννα Μουτσοπούλου, Δικηγόρος,
Μέλος της γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ**